Κάριλ Τσέρτσιλ, *Ένας αριθμός*
Θέατρο «Εμπρός»

Το πρόβλημα της ταυτότητας αποτελεί παλαιότατο θέμα του θεάτρου με πολλαπλές διαπραγματεύσεις, είτε στο επίπεδο της αυτογνωσίας, είτε της υπαρξιακής αγωνίας, είτε του αναδιπλασιασμού της προσωπικότητας. Από τον *Οιδίποδα τύραννο*, έως τους *Αμφιτρύονες*, τους *Διδύμους*, τον *Υπηρέτη δυο αφεντάδων* και το *Δεν είμαι εγώ* του Ξενόπουλου, το παγκόσμιο θέατρο έχει πολλαπλώς δοκιμάσει τα μέσα του στο φλέγον ερώτημα περί της μοναδικότητας του εαυτού.

Το έργο της Κάριλ Τσέρτσιλ, που ανέβηκε στο Θέατρο «Εμπρός» μεταθέτει το πρόβλημα από το αμιγώς φιλοσοφικό επίπεδο στο πλέγμα αδιεξόδων που εκπορεύονται από την αλματώδη πρόοδο της σύγχρονης γενετικής, αλλά το εγγράφει στο πλαίσιο της «δύσκολης» -και πάντοτε σχετιζόμενης με την ταυτότητα- σχέσης με τον πατέρα. Το θέμα έχει ενδιαφέρον, αλλά η δραστική παρτιτούρα του έργου της Τσέρτσιλ πάσχει από ένα είδος λογόρροιας που αφήνει λίγο χώρο για την οικοδόμηση πραγματικής σχέσης των δραματικών προσώπων, η οποία θα υπερέβαινε τους δοκιμιακού τύπου προβληματισμούς.

Φοβούμαι ότι η σκηνοθετική προσέγγιση του Τάσου Μπαντή δεν κατόρθωσε να θεραπεύσει το εγγενές ελάττωμα, συναρτήσει μιας προσήλωσης στο κείμενο – μεταφρασμένο από τον ίδιο και τον νεαρό συμπρωταγωνιστή του με αρκετή ακαμψία και όχι χωρίς αβλεψίες, όπως η απόδοση του «number» ως «αριθμού», ενώ η ελληνική απόδοση της έννοιας μόνο με το «νούμερο» κατά το «βενέζειον» συνάδει- η οποία δεν άφηνε τεράστια περιθώρια ανάπτυξης σωματικότερων σχέσεων. Έτσι, στο σωστό «άφιλο και πτωχό» σκηνικό περιβάλλον της Ελένης Μανωλοπούλου, η «λέξις» προκαθόριζε έκθεση, κορύφωση και λύση και η «σχέσις» υπήρξε ουκ ολίγες φορές αμήχανη, συναρτήσει και των εμφανέστατων υποκριτικών αδυναμιών του Θανάση Σαράντου, του οποίου η έκδηλη σκηνική απειρία δεν θεραπεύεται από στέρεη τεχνική κατάρτιση.